

Az A.A. és a drogfüggők

Bill W.

(az Anonim Alkoholisták társalapítója)

Talán nincs keservesebb szenvedés, mint amelyet a drogfüggőség okoz, különösen az, ami a morfiumhoz, heroinhoz és egyéb narkotikumokhoz kapcsolódik. Ezek a drogok eltorzítják az agyműködést és az elvonás szörnyű folyamata kegyetlenül meggyötri a függőségben szenvedő testét. A drogfüggőhöz és megpróbáltatásaihoz képest mi alkoholisták mázlisták vagyunk. A nyugtatók túlzásba vitt használata viszont ugyanolyan rossz lehet. Az AA-ban vannak olyan tagok is, akik sikeresen felépültek mind az alkohol, mind a tú fogságából. Olyan tagjaink is vannak, akik áldozatául estek – esetleg még ma is rabjai – dilibogyóknak, vagy másfajta nyugtatóknak.

Ezért a drogfüggőség és annak különböző formái közel állnak hozzánk. Mélyen érintenek minket és felkeltik együttérzésünket. A körülöttünk lévő világban rengeteg olyan férfit és nőt látunk, aki ezekkel az eszközökkel próbál megszabadulni gondjaitól. Manapság sok A.A.-tag, különösen azok, akik ilyen típusú függőségtől szenvedtek, megkérdezi: „Mit tehetünk a kábítószerekkel – a Közösségen belül és azon kívül?”

Mivel ma már számos szervezet próbál segíteni a tablettásoknak és a drogfogyasztóknak – olyan szervezetek, melyek alkalmazzák az A.A. Tizenkét Lépését és melyekben az A.A.-tagok is aktívan közreműködnek – egy sor kérdés merül fel azzal kapcsolatban, hogy hogyan lehet ezeket a már sikeres erőfeszítéseket korrekt módon az A.A.-csoportokkal illetve az A.A. egészével kapcsolatba hozni.

Íme egy lista néhány konkrét kérdéssel: (1) Lehet-e olyan tablettá- vagy drogfüggő az A.A. tagja, aki *nem alkoholista*? (2) Behozhatunk-e ilyen személyt látogatóként nyitott A.A.-gyűlésre, hogy segítséget illetve lelki bátorítást kapjon? (3) Lehet-e olyan tablettá- vagy drogfüggő személy az A.A. tagja, akinek tényleges alkoholista múltja is van? (4) Alakíthatnak-e az olyan A.A.-tagok, akik egyszemélyben alkoholisták és drogfüggők, külön csoportokat más, droghasználatával is küszködő A.A.-tagok megsegítésére? (5) Nevezheti-e magát egy ilyen speciális csoport A.A.-csoportnak? (6) Befogadhat-e ilyen csoport *nem-alkoholista* droghasználókat? (7) Ha igen, szabad-e azt a benyomást kelteni az ilyen *nem-alkoholista* droghasználókban, hogy A.A.-tagok? (8) Van-e valamilyen ellenvetés azzal szemben, hogy mindkét függőségtől szenvedő A.A.-tagok csatlakozzanak olyan külső szervezetekhez, mint a Névtelen Anyagosok (Narcotics Anonymous)?

Néhány kérdésre a válasz szinte magától értetődik, más kérdések esetében azonban nem. Mindenki számára elfogadható megoldásokat találhatunk azonban, ha az A.A. idevágó Hagyományait nézzük, valamint a múltbeli tapasztalatokat, melyeket azokban a speciális csoportokban szereztünk, melyek ma is aktívan működnek az A.A.-tagok részvételével, a Közösségen belül és azon kívül.

Van viszont néhány olyan dolog, melyet az A.A. nem tud megtenni senkinek – függetlenül attól, hogy mit szeretnénk és mennyire együtt érzünk az illetővel.

Mint közösségnek, elsődleges célunk a saját fennmaradásunk biztosítása. Ennek érdekében el kell kerülnünk, hogy figyelmünk elterelődjön és tevékenységünk

szétforgácsolódjon. Az A.A.-csoport mint olyan, nem vállalhatja fel a tagok *minden* problémáját, nem beszélve a világ összes bajáról.

Az A.A.-csoport kizárólagos célja a józanság – az alkoholtól való megszabadulás – támogatása a Tizenkét Lépés tanításának és gyakorlásának segítségével. Többször előfordult, hogy bizonyos csoportok más tevékenységgel is megpróbálkoztak, de mindig kurdarcot vallottak. Azt is megtanultuk, hogy a *nem-alkoholisták nem lehetnek az A.A. tagjai*. Tagságunkat az alkoholistákra kell korlátoznunk, és ragaszkodnunk kell ahhoz is, hogy az A.A.-csoportoknak csak egyetlen célja legyen. Amennyiben nem tartjuk magunkat ezekhez az elvekhez szinte biztos, hogy elbukunk, és ha elbukunk, senkinek nem tudunk segíteni.

Példaként nézzünk néhány tipikus esetet. Évekkel ezelőtt megpróbáltuk nagyon segítőkész családtagjainkat és néhány nem-alkoholista barátunkat a Közösség tagjaként bevonni az A.A.-ba. Nekik is voltak problémáik, és azt akartuk, hogy a mi csapatunkba tartozzanak. Sajnos rájöttünk, hogy ez nem lehetséges. Nem tudtak A.A.-s módon beszélni, és kevés kivételtől eltekintve nem tudtak azonosulni az új A.A.-tagokkal, következésképpen nem tudták folyamatosan gyakorolni a Tizenkettedik Lépést. Bármennyire közel álltak is hozzánk ezek az emberek, tagfelvételüket el kellett utasítanunk. Csak nyitott gyűléseinken fogadhattuk őket.

Ennélfogva nem látok lehetőséget arra, hogy nem-alkoholista drogfüggők az AA tagjai legyenek. A tapasztalat egyértelműen arra tanít, hogy nem tehetünk kivételt, még akkor sem, ha tudjuk, hogy a drogfogyasztók gyakorlatilag az alkoholisták első unokatestvérei. Ha mégis megpróbálkozunk vele, attól tartok, hogy gondot okozunk mind magának a droghasználónak, mind az AA-nak. El kell fogadnunk azt a tényt, hogy – bármi legyen is a nyomorúsága – egyetlen nem-alkoholistát sem lehet alkoholista A.A. taggá változtatni.

Tételezzük fel azonban, hogy jelentkezik egy olyan drogfüggő, akinek igazi alkoholista múltja van. Valamikor az ilyen embert sem fogadták volna be az AA tagjai közé. Kezdetben sok A.A.-tagnak volt az a szinte nevetséges meggyőződése, hogy ők tisztán alkoholisták – csupán csak részegesek, más komoly problémájuk nincs is. Amikor először bukkantak fel börtönből szabadult alkoholisták és alkoholista drogfüggők, sokszor találkoztak jámbor méltatlankodással. „Mit gondolnak majd az emberek?” – kántálták a tiszta alkoholisták. Szerencsére ez a fajta ostobaság már régen eltűnt.

Az egyik legkiválóbb AA tag, akit ismerek, hét évig szúrta magát, mielőtt csatlakozott hozzánk. Ezt megelőzően súlyos alkoholista volt, amit a története is bizonyított. Ezért a tagsági követelményt teljesítette, és befogadták az A.A.-ba. Azóta sok A.A. és néhány nem-A.A. tagnak is segített gyógyszer- és droghasználatukkal kapcsolatban. Természetesen ez szigorúan csak az *ő* magánügye, és semmiképpen nem azé az A.A.-csoporté, ahova tartozik. A csoportjában *ő* azért tag, mert valóban alkoholista.

Így összegezhetjük mi az amit az AA *nem tehet* – sem a drogfüggőkért sem senki másért.

Most nézzük meg azt, hogy *mit tehetünk*. Az alkoholizmustól eltérő problémákra nagyon hatékony válaszok találhatóak speciális csoportokban, melyek némelyike az A.A.-n belül, némelyike azon kívül működik.

Első speciális csoportunk még 1938-ban alakult. Az A.A.-nak szüksége volt világszolgálati irodára és némi irodalomra. Ez olyan szolgálati problémát jelentett,

amelyet egyetlen A.A.-csoport nem tudott megoldani. Ezért létrehoztunk egy kuratóriumot (az Alkoholista Alapítványt), hogy a továbbiakban ők foglalkozzanak ezekkel a ügyekkel. A kuratórium tagjainak egy része alkoholista volt, más része nem. Nyilvánvalóan ez nem volt A.A.-csoport, hanem A.A.-tagok és nem-A.A.-tagok csoportja, akik egy különleges feladatra vállalkoztak.

Még egy példa: 1940-ben a New York-i A.A.-sok magányosnak érezték magukat, és klubot alapítottak. A klubban voltak igazgatók és tagdíjfizető A.A.-tagok. A klubtagok és az igazgatók sokáig úgy gondolták, hogy *ők* egy A.A.-csoport. Egy idő múlva azonban kiderült, hogy sok A.A.-tag, aki gyűlésre járt a klubhelyiségbe, egyáltalán nem törődött magával a klubbal. Ezért a klub működtetését (melynek társadalmi célja volt) teljesen külön kellett választani annak az A.A.-csoportnak a működtetésétől, amelyik a klubhelyiségben tartotta gyűléseit. Többévi civakodás után bizonyosodott be, hogy az A.A.-csoportokat nem lehet tartósan bevonni a klubok üzemeltetésébe. Ma mindenütt speciális csoportként és nem A.A.-csoportként kezelik a klubok igazgatóságát és díjfizető tagjait.

Ugyanez történt a létrehozott kijózanító helyekkel és az A.A.-sok által fenntartott Tizenkét Lépéses Házakkal. Az így létrejött csoportokat soha nem tekintjük A.A.-csoportnak. Munkájukat olyan hasznos és gyakran értékes feladatnak véljük, melyet érdekelt magánszemélyek végeznek.

Néhány évvel ezelőtt az A.A.-ból sokan részt akartunk venni az alkohollal kapcsolatos oktatásban. Én is köztük voltam. Szövetkeztünk olyan nem-alkoholistákkal, akik szintén érdeklődtek az munka iránt. A nem alkoholista A.A.-tagokkal akartak dolgozni, mert szükségük volt tapasztalatainkra, a filozófiánkra és az általános hozzáállásunkra. Addig rendben ment minden, amíg néhányan közülünk nyilvánosságra nem hozták, hogy rész veszünk az oktatási csoportban. Mihelyt ez megtörtént, a nyilvánosságban az a vélemény alakult ki, hogy ez a speciális alkoholoiktatás és az Anonim Alkoholista egy és ugyanaz. Évekbe telt, amíg ezt a benyomást meg tudtuk változtatni. Ma már, miután helyrehoztuk a hibát, számos A.A.-tag dolgozik ezen a területen és mi örülünk ennek.

Ily módon beigazolódott, hogy egyénileg bárhol ismertethetjük az A.A. tapasztalatait és elveit, feltéve, hogy megőrizzük a névtelenséget és nem használjuk fel az A.A. nevét semmilyen adomány-gyűjtő vagy népszerűsítő célból.

Teljesen biztos vagyok abban, hogy ezek a tegnapi tapasztalatok segíthetnek azt a mai zavart eloszlatni, amit a kábítószer probléma okoz. Ez a probléma új, de az A.A. tapasztalatai és a Hagyományok, melyek segítenek a megoldásban, már régiek és kiállták az idő próbáját. Úgy gondolom, hogy a helyzetet a következőképpen lehetne összefoglalni:

Nem fogadhatjuk be az A.A. tagjai közé a nem-alkoholista kábítószerfüggőket. Ugyanakkor – mint bárki más – látogathatják az úgynevezett nyitott A.A.-gyűléseket, feltéve persze, ha maguk a csoportok ebbe beleegyeznek.

Azokat az A.A.-tagokat, akik erre hajlandóságot éreznek, bátorítjuk, hogy alakítsanak drog- és nyugtatóproblémával foglalkozó csoportokat. Tartózkodjanak azonban attól, hogy A.A.-csoportnak nevezzék magukat.

Úgy tűnik, semmi nem szól ellene, hogy néhány A.A.-tag — ha jónak látja — összefogjon olyan tisztán drogfüggők csoportjával ahol együttesen próbálják alkohol- és drogproblémájukat megoldani. Azt tanácsoljuk azonban, hogy az ilyen kettős

problémával foglalkozó csoportok ne nevezzék magukat A.A.-csoportnak és az A.A. nevét ne használják a megnevezésükben. Az ilyen csoportok tisztán kábítószerfüggő tagjai ne higgyék, hogy egyúttal az A.A. tagjaivá is váltak.

Természetesen az érdekelt A.A.-tagoknak minden okuk megvan arra, hogy csatlakozzanak olyan külső csoportokhoz, melyek kábítószer problémával foglalkoznak, feltéve, hogy betartják a névtelenség és az el nem kötelezettség Hagyományát.

Végezetül el akarom mondani, hogy az A.A. története során a legtöbb speciális csoportunk csodálatos dolgokat vitt végbe. Jó okunk van remélni, hogy azok az A.A.-tagok, akik a kábítószerfüggőség elleni küzdelemben vesznek részt, hasonló sikereket fognak elérni.

Az A.A.-ban a csoport szigorú keretek között működik, de az egyes tag számára szinte egyáltalán nincs korlátozás. Az egyén – betartva a névtelenség és az el nem kötelezettség Hagyományát – elviheti az A.A. üzenetét zaklatott világunk minden zaklatott részterületére.